

عنوان مقاله:

بررسی رئالیسم در سبک عراقی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

شراره الهامی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران

دنیا کاکه خانی - دانشجوی دکتری گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران

خلاصه مقاله:

واقعیت، بنیادی ترین اصطلاح مکتب رئالیسم در قرن نوزدهم است که آیا را ادبیات حقیقت و واقعیت دانسته اند، و چون دسترسی به پندار و اندیشه های هر مکتب یا سخنوری را جز در بطن آثار آن نمی توان جست، از این رو لازم است به تحلیل و واکاوی این کلمه بنیادی در مکتب رئالیسم بپردازیم و از آنجا که بحث واقعیت در ادبیات فارسی سابقه ی طولانی دارد، لازم است برای تبیین و تصریح آن در فلسفه نیز باید جستاری داشت و سپس به بررسی آن در ادبیات فارسی و آثار بزرگان سبک عراقی پرداخت، چون اینگونه به نظر می رسد در کنار ویژگی های مکتب رومانتیسم جلوه های از رئالیست نیز در آثار این دوره وجود دارد که از نظر فکری حائز اهمیت است. در این مقاله به صورت تحلیلی - توصیفی و با روش کتابخانه ای کوشیده ایم ابتدا به بررسی رئال (واقعیت) در فلسفه و سپس در ادبیات رئالیستی بپردازیم و در ادامه تصویر روشنی از واقعیت نگری در سبک عراقی ارائه دهیم در پایان این نتیجه به دست خواهد آمد که واقعیت به معنای واقع کلمه که در مکتب رئالیسم وجود دارد، در سبک عراقی یا واقع گرایی نمود یافته است و همچنین در ادبیات فارسی قدمتی طولانی تر از ادبیات رئالیستی غرب دارد.

کلمات کلیدی:

رئالیسم، واقعیت و فلسفه، ادبیات رئالیستی، واقع گرایی، سبک عراقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1123920>

